

Arrest

nr. 143 622 van 20 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 5 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 september 2014 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat O. GRVY verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 14 augustus 2012 een asielaanvraag in, welke na beroep bij de Raad definitief werd afgewezen met een arrest 124 915 van 27 mei 2014.

1.2. Op 2 september 2014 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 26 september 2014 werd die aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.3. Eveneens op 26 september 2014 werd een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) evenals een inreisverbod van 2 jaar. Het is die laatste beslissing die in de huidige zaak de bestreden beslissing vormt. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"INREISVERBOD

[...]

Aan de heer, die verklaart te heten:

[...]

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

[...]

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

[...]

De beslissing tot verwijdering van 26.09.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, een inschattingsfout, schending van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 en 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Hij licht het middel als volgt toe:

"Voor zover:

In overweging dat er aan mijn verzoeker een inreisverbod betekend werd (bijlage 13 sexies) op datum van 07.11.2014 in overeenstemming met art. 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980 met als reden dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan ;

Terwijl :

Dat uit de uiteenzetting van de feiten voortvloeit dat in werkelijkheid dit inreisverbod dat aan mijn verzoekster betekend werd, niet geldig gemotiveerd is;

Door zo te handelen, heeft tegenpartij het beginsel van behoorlijk bestuur geschonden;

Dat het haar toekomt de werkelijkheid van de situatie van mijn verzoeksters in overweging te nemen, vooraleer, eventueel, een inreisverbod te betekenen, wat in dit geval niet gebeurde;

In overweging dat mijn verzoeker op datum 02.09.2014, een aanvraag om machtiging tot verblijf zullen indienen op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ;

In overweging dat op datum van 26.09.2014, de Dienst Vreemdelingenzaken zal verklaren dat hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter ongegrond is, beslissing die hen op 07.11.2014 betekend werd;

Dat mijn verzoeker herinnert dat hij een beroep tot nietigverklaring ingediend heeft tegenover deze beslissing;

Dat het dus heel duidelijk is, dat een gedwongen terugkeer van mijn verzoekster naar haar land van herkomst, synoniem zou kunnen zijn van een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, die bepaalt dat iedereen het recht heeft geen slachtoffer te worden van onmenselijke behandelingen;

Dat zodoende, het inreisverbod dat aan mijn verzoeker betekend werd deze situatie absoluut niet in overweging neemt;

Dat de motivatie van dit inreisverbod duidelijk gestereotypeerd is.

Dat er geen individualisatie is van de situatie van mijn verzoeker;

Dat deze motivatie onvoldoende is ten opzichte van de hierboven aangehaalde elementen

In overweging, dat uit art. 74/11 § 1. voortvloeit dat de duur van het inreisverbod vastgelegd wordt rekeninghoudend met de omstandigheden eigen aan ieder geval;

Overwegende dat mijn verzoekster, [...], wenst te herinneren dat haar moeder ook aanwezig is op het Belgisch grondgebied

Dat zijn zuster ook aanwezig is op het Belgische grondgebied.

Dat het overduidelijk is, dat tegenpartij haar beslissing moest motiveren, rekening houdend met alle elementen van de zaak, quod non in dit geval;

Dat mijn verzoekster dus legitiem kon verwachten dat tegenpartij rekening zou houden met de bijzondere elementen die in dit dossier voorgekomen, zonder de werkelijkheid ervan te schenden, noch hun zaak.

Dat de inhoud van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens duidelijk miskend werd;

Dat dit artikel bepaalt dat "iedere persoon recht heeft op de eerbiediging van haar privé- en familielevens, van haar woonst en van haar briefwisseling."

Dat een inmenging van het openbaar gezag in de uitoefening van dit recht alleen toegelaten is voor zover deze inmenging wettelijk voorzien is en dat zij een maatregel vormt, die is in een democratische maatschappij noodzakelijk is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, en het economisch welzijn van het land, voor de verdediging van de orde en de voorkoming van strafbare feiten en voor de bescherming van de geestelijke gezondheid of van de zedelijkheid, of de bescherming van de rechten en vrijheden van een ander.

Dat dit artikel een rechtstreekse invloed heeft in de Belgische juridische orde;

Dat er dus schending is van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, wanneer uit de elementen van de zaak voortvloeit dat door een bevel het grondgebied te verlaten aan mijn verzoeksters te betekenen, aan deze de mogelijkheid geweigerd wordt met een familielid, dat op het Belgisch grondgebied aanwezig is, te leven;

Dat tegenpartij, in dit geval, een bevel het grondgebied te verlaten aan mijn verzoeksters betekent en de mogelijkheid van schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, gevolg van deze beslissing, niet onderzoekt.

Dat, ten opzichte van deze gezinssituatie, aan mijn verzoekster het bevel geven het grondgebied van België te verlaten, thans hun privé- en familielevens aantast, daar zodoende het hen belet, op correcte wijze, met hun familie op het grondgebied te leven;

Dat de genomen beslissing, gezien de gezinssituatie van mijn verzoekster, niet redelijk is;

Dat er geen individualisatie is van de situatie van mijn verzoekster;

Dat mijn verzoekster dus de nietigverklaring vragen van de beslissing die door tegenpartij genomen werd;"

2.1.2. In de mate verzoeker aanvoert dat de motieven van de bestreden beslissing niet kenbaar werden gemaakt, merkt de Raad op dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing duidelijk maakt op basis waarvan deze werd genomen. Het feit dat een motivering kort is, of zelfs stereotiep, volstaat op zich niet om vast te stellen dat deze niet afdoende zou zijn of dat zij niet zou steunen op in rechte en in feite correcte en pertinente vaststellingen.

Verzoeker voert in concreto aan dat hij nog een beroep tot nietigverklaring bij de Raad hangende heeft ten aanzien van de weigering van zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Daargelaten de vaststelling dat een beroep tegen de weigering van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft, werd het beroep waarvan sprake door de Raad net als de huidige zaak behandeld ter terechtzitting van 25 maart 2015 en werd dit beroep verworpen bij arrest nr. 143 620 van 20 april 2015.

De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM is eveneens integraal gesteund op het feit dat een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hangende zou zijn en moet om dezelfde reden worden verworpen.

Ook waar verzoeker nog aanvoert dat zijn moeder en zijn zuster aanwezig zijn op het Belgische grondgebied, op basis waarvan hij de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, merkt de Raad op dat, waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, dit niet het geval is met betrekking tot de relatie tussen ouders en minderjarige kinderen.

In het arrest *Mokrani t. Frankrijk* van 15 juli 2013 stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de betrekkingen tussen ouders en minderjarige kinderen niet noodzakelijk vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, zonder dat bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden.

Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bijvoorbeeld de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouders, de afhankelijkheid van ouders ten aanzien van het meerderjarig kind, culturele banden tussen ouder en kind. Ook in het arrest *Samsonnikov t. Estonia* bevestigde het Hof op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoorden en wie niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van familieleden (*Samsonnikov t. Estonia*, EHRM, 3 oktober 2012). In casu brengt

verzoeker geen enkel element aan waaruit afhankelijkheid met zijn moeder of zijn zuster kan worden afgeleid.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die conform artikel 74/11 van de vreemdelingenwet voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing hadden moeten worden onderzocht.

Verzoeker toont aldus niet aan met welke elementen zou zijn nagelaten rekening te houden.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT